భయం

వంటయింటి గుమ్మంలో నిలబడి చొక్కా చివరతో ముక్కు తుడుచుకుంటూ, ఒక చేత్తో జారిపోతున్న లాగూను పైకి లాక్కుంటూ, "పిన్నీ! నువ్విచ్చిన లెక్కలన్నీ చేసేశాను. ఇంక ఆడుకోమంటావా?" అని అడిగాడు చిరంజీవి. కుంపటిమీద కాఫీకి నీళ్ళు పడేసి జానకి అతని వంక చూస్తూ, కోపంగా "చొక్కాతో ముక్కు తుడుచుకోవద్దని నీ కెన్నిసార్లు చెప్పాను? మళ్ళీ ఎప్పుడన్నా చూశానంటే వీపు చీరేస్తాను. గుర్తుపెట్టుకో, ఇచ్చిన కూడికలూ తీసివేతలూ చేశావా? కాస్సేపు వుండి చూస్తాను. ఈ లోపుగా మన వరండాలో ఆడుకో. దుమ్ములో తిరిగినట్టు తెలిసిందా, నీ కివాళ మూడిందన్నమాటే" అన్నది.

చిరంజీవి పిన్ని అనుమతి పొంది త్వరత్వరగా ముందు హాల్లోకి పోయి బీరువా వెనకవున్న రబ్బరు బంతిని తీసుకుని వేపచెట్టు నీడలో నడిచి సరిహద్దు గోడపక్కగా వెళ్ళి- "సేతూ! మా పిన్ని ఆడుకోమన్నది రా!" అని పిలిచాడు. సేతు వాళ్ళ ఇంటి వరండాలో కుర్చీలో కూర్చుని ఏమీ తోచక కూనిరాగాలు తీస్తున్నాడు. చిరంజీవి పిలుపువిని సేతు గోడ గెంతి పరుగెత్తుకొని వచ్చాడు. వాడికెప్పుడూ తీరికే. వాళ్ళయింట్లో వాణ్ణి 'చదువుకో' లెక్కలు చెయ్యి, ఎక్కాలు వల్లెవెయ్యి' అని సాధించేందుకు ఎవరూలేరు. వాళ్ల అమ్మ వాడి చిన్నతనంలోనే పోయింది. వాళ్ళ నాన్న తాసీల్దారు. ఆయన మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోలేదు. సేతు ఈ వేసవికాలం సెలవుల్లో ఏమీతోచక బాధపడతాడు. వాళ్ళ ఇంట్లో రేడియోవుంది. ఎన్నో బొమ్మల పుస్తకాలున్నాయి. ఆడుకునేందుకు కావలసిన సామాన్లు కొయ్యగుర్రం, 'కీ' ఇస్తే పరుగెత్తే రైలుబండి మొదలైన వెన్నో వున్నాయి. సేతుకు రేడియో వినటం ఇష్టంలేదు. దాన్ని వాళ్ళ అక్కయ్యకు వొదిలేస్తాడు. బొమ్మలతో ఆడుకోవటమన్నా వాడికి చిరాకే. 'ఆరేళ్ళు వెళ్ళి ఇంత పెద్దవాణ్ణయిన తర్వాత వెధవ బొమ్మలాటేమిటి?' అని వాడు విసుక్కుంటూ వుంటాడు. అందువల్ల 'ఒక్కగానొక్క కొడుకే' అని గారాబంతో వాళ్ళ నాన్నగారు కొనుక్కువచ్చే బొమ్మలన్నీ అతని చెల్లెలు మంగకిచ్చేవాడు. వాడికి కాలక్షేపం చేసేందుకు తనంత పెద్దవాడొకడు తోడుకావాలి. చిరంజీవి అన్ని విధాలా తగునుకాని, వాడికి ఇంట్లో బోలెడన్ని బరువులూ, బాధ్యతలూ. వాడి పిన్ని వాడిపట్ల చాలా నిరంకుశంగా ప్రవర్తిస్తూవుంటుంది. ఆమె వాణ్ణి ఎండలో దుమ్ములో కాలు పెట్టనివ్వదు. ఆమె ఇచ్చిన లెక్కలన్నీ వాడు చెయ్యాలి. అంతా అయిన తర్వాత ఎప్పుడో ఒక్క గంటసేపు ఆడుకోనిస్తుంది. రోజుకిన్ని గంటలుండగా అంతా వ్యర్థంగా, లెక్కలుచేస్తూ, ఎక్కాలు వల్లిస్తూ ఇంకా ఏవేవో పాఠాలు చదువుతూ గడిపి ఒక్క గంటమాత్రమే ఆడుకోవాలనటం ఏమీ మంచివిషయంకాదు. ఇన్ని బాధ్యతలూ నిర్వహించుకుని గాని చిరంజీవి బంతి పుచ్చుకుని గోడ దగ్గరికివొచ్చి పిలవడు. ఏమీ తోచక బాధపడే సేతుకు ఆ పిలుపు వినిపించిందంటే మహదానందం కలుగుతుంది.

సేతు గోడదూకి రాగానే ఇద్దరూ కలిసి విశాలంగావున్న ఆ వరండాలో 'ఫుట్‌బాల్' ఆడుకోవటం ప్రారంభించారు. అది ఒక పెద్ద రబ్బరుబంతి. ఆట మొదలు పెట్టేముందు చిరంజీవి సేతుతో "ఒరేయి! పెద్దగా అరవకు. మా పిన్ని వూరుకోదు, నీకు తెలుసుగా. మునుపు మా నాన్నగారితో చెప్పి ఎట్లా కొట్టించిందో" అన్నాడు.

సేతుకు ఆ విషయం బాగా తెలుసు. అది గుర్తుకు వొచ్చినప్పుడల్లా అతని వొళ్ళు జలదరిస్తూవుంటుంది. పది, పదిహేను రోజుల క్రితం ఒకానాడు వాళ్ళిద్దరూ యిలాగే ఆడుకుంటూ వుండగా, ఆ బంతి తగిలి వరండాలో గోడకు తగిలించివున్న ఒక ఫోటో కిందపడి, దాని అద్దం పగిలిపోయింది. ఆ ఫోటో చిరంజీవి తల్లిది. అతని తండ్రికీ పిన్నికీ యిద్దరికీ ఆ ఫోటో అంటే గౌరవం. పిన్ని ప్రతి శుక్రవారమూ దొడ్లో పూచిన మల్లెపూలతో దండగుచ్చి ఆ ఫోటోకు వేస్తుంది. నాన్న సంగతి సరేసరి. పిన్ని అంటే ఆయన కెంత అనురాగమో ఆ ఫోటో అన్నా అంతే అనురాగం. ఈ విధంగా బంతి తగిలి ఫోటో క్రిందపడి పగిలిపోయిన సంగతి పిన్ని నాన్నతో ఆఫీసునుంచి రాగానే చెప్పింది. ఆయన రుద్రుడైనాడు. సేతు అంచనాప్రకారం ఆనాడు చిరంజీవి తిన్నన్ని దెబ్బలు యీ భూమిమీద ఎవరూ తినివుండరేమో! చివరకు వాళ్ళ పిన్ని అడ్డంపోయి చిరంజీవిని చేతుల్లోకి తీసుకుని, "బాగానేవుంది. ఏదో పొరపాటున బంతి తగిలి ఫోటో పగిలిపోయినంత మాత్రాన కుర్రవాణ్ణి యింతగా బాదుకుంటారా? ఆ ఫోటోకు మళ్ళీ అద్దం వేయించుకువొస్తే సరి" అని భర్తను మందలించి, చిరంజీవిని సముదాయించింది. చిరంజీవి అప్పుడు వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూనే పిన్ని భుజంమీద తలపెట్టుకుని పడుకున్నాడు. ఇదంతా సేతు చాటుగావుండి చూశాడుకుడా.

గోడ గడియారం మూడుగంటలు కొట్టింది, సేతూ చిరంజీవి ఇంకా ఆడుకుంటూనే వున్నారు. బయట ఎండ మండిపోతోంది. నిప్పుల మీది నుంచి వస్తున్నట్టు గాలి వేడిగా వీస్తోంది. రెండు పిచికలు పంచలో నేలమీద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాయి. వేపచెట్టు మీద వేంచేసి వున్న కాకి వొకటి 'కాకా' అని కూసింది.

ఇంతలో ఒక ప్రమాదం జరిగిపోయింది. చిరంజీవి, సేతూ ఇద్దరూ నిర్విణ్ణులై నిలుచుండిపోయారు. చిరంజీవి శక్తికొద్దీ కాలితో తన్ని బంతి, వరండాలో టిక్కుటిక్కుమని శబ్దంచేస్తూ ఆడుతున్న గోడగడియారం అద్దానికి తగిలి దాన్ని పగలగొట్టి పక్క గుమ్మంలో నుంచి ఎగిరి గదిలోపలికిపోయి అక్కడ గోడకు తగిలించివున్న నిలువుటద్దాన్ని క్రిందపడేసి మూలగావున్న కిరసనాయిలు సీసాను హరికేన్ లాంతరునూ దొర్లించి మళ్ళీ వరండాలోకి వచ్చి మెట్లుదాటి వేపచెట్టు క్రింద రాలివున్న ఎండుటాకులను గలగలలాడిస్తూ దొర్లిపోయి వేపచెట్టు మొదట్లో ఆగిపోయింది.

ఒక్క క్షణం గడిచాక వాళ్ళిద్దరికీ స్మృతి వచ్చింది. ఇద్దరూ భయం భయంగా బిక్కచూపులు చూసుకున్నారు. తర్వాత ఇద్దరూ ఆ గదిలోపలికిపోయి జరిగిన ఘోరం అంతా చూశారు. కిరసనాయిలు ఆ గదినిండా వ్యాపించింది. పెద్ద అద్దం నేలమీదపడి ముక్కలు ముక్కలైవుంది. హరికేన్ లాంతరు గ్లాసు 'పప్పు పప్పు'యిపోయింది. కిరసనాయిలు వాసన గుప్పుమని వ్యాపిస్తోంది. ఇద్దరు స్నేహితులూ ఏం చెయ్యాలో తెలియక బిక్క మొహాలు వేసుకుని ఒకచోట కూర్చున్నారు.

జానకి ఏదో పనిమీద వరండాలోకివచ్చి దొంగల్లాగా కూర్చుని బిక్కచూపులు చూస్తున్న ఆ ఇద్దర్నీ చూసింది. ఆమెకు అనుమానం వేసింది. ఆమె గట్టిగా గాలిపీలుస్తూ 'ఏమిటీ ఈ వాసన' అంటూ ఆ గదిలోకిపోయి చూసింది. సేతు 'ఎందుకైనా మంచిద'ని లేచి పోబోయాడు. చిరంజీవి అతని చేతిని పట్టుకుని 'ఇలా నన్ను ఆపదలో నెట్టేసి నువ్వు

నిశ్చింతగా వెళ్ళిపోతున్నావా?' అన్నట్టు జాలిగా చూశాడు. సేతు ఆగలేదు. ఆమె వస్తే తనతో ఆడుతున్నందుకు కూడా చిరంజీవిని శిక్షిస్తుంది. అందువల్ల తను వెళ్ళిపోవటమే మంచిది. సేతు మరుక్షణంలో గోడదూకి తమ పంచలోకి వెళ్ళిపోయి కుర్చీలో కూర్చుని చూస్తున్నాడు.

ఆ గదిలో జరిగినదంతా చూసేసరికి ఆమెకు విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. ఆమెకు ఎప్పుడూ ఏ వస్తువూ పాడుకావటం ఇష్టంలేదు. ఇప్పుడు పగిలిపోయిన అద్దం ఆమె పెళ్ళినాటిది. ఇప్పుడు పగిలిపోయిన హరికేన్ లాంతరు గ్లాసు రెండేళ్ళనాటిది. ఆమె, ఆ గదిలో జరిగిన ప్రళయం అంతా చూసి వరండాలోకి వచ్చేసరికి ఎదురుగా 'టిక్కు టిక్కు' మని ఆడుతున్న గడియారం అద్దం పగిలిపోయి దీనంగా కనిపించింది. ఆమె 'హవ్వ' అని నోరు నొక్కుకుంది. చిరంజీవి వంక 'ఇలాంటి రాక్షసుడివేం, నువ్వు?' అన్నట్టుగా చూసింది. ఆమె కళ్ళు కోపంతో ఎరుపెక్కినయ్. 'మీ నాన్నగార్ని రానియ్. ఇదంతా ఇలాగే వుంచి చూపిస్తాను. నీ ఆగడాలేమిటో ఆయనే కనుక్కుంటారు' అంటూ లోపలికి పోయింది.

చిరంజీవి అలాగే కూర్చుని వున్నాడు. బంతి వేపచెట్టు మొదట్లో పడివుంది. వేపచెట్టు క్రింద ఎండిపోయిన ఆకులు రాలివున్నాయి. ఏదో పిట్ట విచిత్రంగా కూస్తూ హడావిడిగా ఎగిరిపోతోంది. వరండాలో పిచ్చికలు రెండు కిచకిచలాడుతూ ఈ వ్యవహారాన్ని గురించే కాబోలు మాట్లాడుకుంటున్నాయి. ఎండ తీవ్రంగా కాస్తూనేవుంది. వరండాలో నుంచి కనబడుతున్న ఆకాశ భాగంలో మబ్బుతునకలు రెండు కదులుతున్నాయి. సేతు గోడదగ్గరికివచ్చి చిరంజీవిని నెమ్మదిగా పిలిచాడు. కాని చిరంజీవి పలకలేదు. కాస్సేపు ఎదురుచూసి సేతు మళ్ళీ ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

చిరంజీవికేమీ తోచలేదు. అతడు చాలాసేపు అలాగే కూర్చున్నాడు. అతని కిప్పుడంతా భయంగా వుంది. నాన్న అలిసిపోయి ఇంటికి వస్తాడు. అప్పుడీ విషయం విన్నాడంటే ఆయన కోపానికి హద్దుండదు. 'పుట్టగానే తల్లిని మింగిన రాక్షసు'డని ఆయన కసలే తనమీద కోపం. పిన్ని కనక లేకపోతే ఈపాటికెప్పుడో తనను చంపేసి వుండేవాడు. పిన్ని కూడా మంచిదే. కాని మంచితనం అతిగా చూపించి పిల్లవాణ్ణి చెడగొట్టడం ఆమె కిష్టంలేదు. అందువల్ల ఆమె ఈ విషయాన్ని భర్తకు చెప్పకుండా వుండదు.

గోడగడియారం నాలుగు గంటలు కొట్టింది. చిరంజీవి దానికేసి చూశాడు. దాని అద్దం ఏడెనిమిది ముక్కలుగా పగిలిపోయింది. దాన్నిలా ఎవరైనాచూస్తే అసహ్యంగానే వుంటుంది. అది చాలా పాత గడియారం. తన తాతగారు బాగా బ్రతికిన రోజులనాటిది. అది ఆ కారణంగా ఆ ఇంట్లో చాలా ప్రాముఖ్యాన్ని గడించుకుంది. తమ ఇంటికి ఎవరైనావస్తే వారు వింతగా చూపించేవాటిలో ఇదొకటి. ఒక వందయేళ్ళనాటి రోలూ, అరవై ఏళ్ళనాటి తిరగలీ, నలభై ఏళ్ళనాటి పెద్దపీటా, దాదాపు నలభై ఏళ్ళనాటి ఈ గోడగడియారమూ – వీటిని చూపించి పాతకాలపు వస్తువులెంత మన్నికగలవో, ఎంత నిజాయితీగా పనిచేస్తాయో వివరిస్తారు. 'ఇన్నేళ్ళనుంచి విశ్వాసంతో పనిచేస్తున్నందుకు ఈనాటికి నీవు మంచి ప్రతిఫలమే చూపించావు' అని కోపం తెచ్చుకున్నట్టు ఆ గడియారం శబ్దంచేస్తూ ఆడుతోంది.

జానకి మొహం కడుక్కుని ముందు గదిలోకి వచ్చి చిన్న అద్దంలో మొహం చూసుకుంటూ పౌడరు స్నో రాచుకోబోయింది. అవి రెండూ నిండుకున్నాయి. ఆమె 'అయ్యో! నిన్ననే తెమ్మని చెబుదామనుకున్నాను. నా మతి మండిపోను! గుర్తేలేదు!' అని విసుక్కోవటం చిరంజీవికి వినిపించింది.

తర్వాత ఆమె చిరంజీవిని వంటయింట్లోనుంచి పిలిచింది. బహుశా కాఫీ తాగేందుకు కావచ్చు. చిరంజీవి లేచి ముక్కు తుడుచుకున్నాడు. లాగూ పైకి లాక్కున్నాడు. వంటయింట్లోకి పోదామనుకున్నాడు. కాని అతడలా చెయ్యలేదు. వరండా మెట్లుదిగి వేపచెట్టు నీడలో నడిచిపోయి సింహద్వారందాటి వీధిలోకి వచ్చాడు.

వీధిలో ఎండ మాడ్చివేస్తున్నది. నాలుగు గంటలయినా సూర్యుడు నిప్పులు చెరుగుతూనే వున్నాడు. టెలిగ్రాఫ్ తీగలమధ్య రెండు గాలిపటాలు చిక్కుకుని వున్నాయి. ఆ వీధి చివర చెట్టుకింద ఒకడు, ఒక కుర్రవాడి సాయంతో గిన్నెలకు కళాయి వేస్తున్నాడు. ఆ కుర్రవాడు మోకాళ్ళమీద కూర్చుని తోలుతిత్తిని వొత్తుతున్నాడు. కొలిమి 'గుఫ్ గుఫ్'మని మండుతోంది. కొద్ది దూరంలో ఒక అరవైఏళ్ళ ముదుసలి నీడలో కూర్చుని మొక్కజొన్న పొత్తులు కాల్చి అమ్ముతోంది. ఇద్దరు పిల్లలు చెరొకటి బేరంచేసి కొనుక్కుంటున్నారు. ఒక ఇంటి పంచలో దూదేకులవాడొకడు దూది ఏకుతున్నాడు. చిరంజీవి ఆ ఇంటిముందు చాలాసేపు నిలబడి అదంతా చూశాడు. ఒకడొక బుట్ట భుజానపెట్టుకుని 'పాతపేపర్లు కొంటాం, పాత పుస్తకాలు కొంటాం' అని అరుస్తూ పోతున్నాడు. ఇక ఇంటి పంచలో, చిరంజీవి యీడుదే ఒక పిల్ల బెలూను వూది తనకంటే చిన్నవాడైన తమ్ముణ్ణి ఆడించబోయింది. ఆ పిల్ల బెలూను వూది బైటికి తియ్యగానే అది 'ఠప్'మని పగిలిపోయింది. ఆ చిన్నపిల్లవాడు 'కెవ్వు'మని ఏడవటం ప్రారంభించాడు. ఆ అమ్మాయి బెలూను పగులగొట్టినందుకూ, తమ్ముణ్ణి సముదాయించమంటే ఏడిపించినందుకూ తల్లి ఏం శిక్ష వేస్తుందోనని హడలిపోతూ బిక్కమొహం పెట్టి 'తమ్ములూ వూలుకో!' అంటున్నది. మరికొంత దూరంలో ఒక ఇంటిపంచలో పదిపదిహేను మంది ఆడవాళ్ళు కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. ఆ ఇంటి సింహద్వారంమీద మాత్రం 'కుక్కలున్నవి జాగ్రత్త' అని వ్రాసివుంది. చిరంజీవి ఆ వాక్యం కూడబలుక్కుంటూ చదివాడు. అతని కక్కడ కుక్కలు కనిపించనేలేదు.

ఇన్ని చూస్తూ నడుస్తున్నా చిరంజీవి మనస్సు వికలమై వుంది. అతనికి నాన్న ఇంటికిరాగానే జరగబోయే తతంగం తలుచుకుంటే వొణకు పుట్టుకొస్తున్నది.

చిరంజీవి పెద్దబజారులోకి వచ్చాడు. నాన్నగారి ఆఫీసు ఇంక ఎంతోదూరంలేదు. ఆ ఆఫీసు అతనికి బాగా తెలుసు. చిరంజీవి కాళ్ళు కాలుతున్నాయి. అయినా అతడు లెక్క చెయ్యటంలేదు. అతని మనస్సంతా ఒకటి రెండు గంటలలో తనకుపడే శిక్షమీదేవుంది. నాన్న తనను పేము బెత్తంతో కొడతాడు. పిన్ని కూడా ఈసారి అడ్డంరాదేమో!

గంట అయిదయినట్టుంది. చిరంజీవి వాళ్ళ నాన్నగారి ఆఫీసు ముందు నిలబడ్డాడు. అక్కడ చాలామంది హడావిడిగా ఏదో వ్రాసుకుంటూ, చేతిలో కాయితాలతో అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు. చిరంజీవి నెమ్మదిగా లోపలికి నడిచాడు. అక్కడ టేబుళ్ళమీద వెనక వున్న మనుషులుకూడా కనుపించనన్ని కాగితాలు వున్నాయి. చిరంజీవి అక్కడ

ఒక బల్లవుంటే దానిమీద కూర్చున్నాడు. లోపల ఏవేవో కాయితాలు కదులుతున్న చప్పుడూ, కొద్దికొద్దిగా మాటలూ వినిపిస్తున్నాయి.

ఇంతలో అతన్ని శేఖరంగారు పలకరించారు. ఆయన ఇల్లుకూడా తమ వీధిలోనే. ఆయన కూతురు రుక్మిణి తన బడిలోనే చదువుకుంటున్నది. ఆయన కళ్ళజోడు సవరించుకుంటూ 'ఏమిరా ఇలా వొచ్చావు? మీ నాన్నగారికోసమా? అంటూ గుమ్మంలోకి వెళ్ళి, 'ఏమోయ్ సారథీ! మీ సుపుత్రుడెందుకో వేంచేశాడు" అంటూ చిరంజీవిని లోపలికి పంపించాడు.

నాన్నగారి ముందున్న బల్లమీద అటూ ఇటూ పెద్ద పెద్ద దొంతర్లుగా కాయితాలు వున్నాయి. ఆ రెండు దొంతర్ల మధ్యనుంచి నాన్నగారి ముఖం కనిపిస్తోంది. ఆ బల్ల చివర చిరంజీవి గడ్డానికి ఆనుతోంది. ఆయన చిరంజీవిని చూసి "ఏమిటిరా" అని అడిగాడు. చిరంజీవికి ఆయన కోపంగా వున్నట్టు కనిపించాడు. నిజానికది అలసట తప్ప మరేమీ కాదు. ఆయన నుదుటిమీద అక్కడక్కడ స్వేదబిందువులున్నాయి. చిరంజీవి సమాధానం చెప్పకపోయేసరికి ఆయన 'ఏమిరా, మొద్దూ! అలా మొద్దులా నుంచున్నావేం?' అని కసిరాడు. చిరంజీవి ఏదో చెప్పాలనుకున్నాడు. కాని ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. చివరకు "నాన్నా! పిన్ని, స్నో పౌడరూ అయిపోయాయట, తెమ్మన్నది" అన్నాడు. సారథి ఉలిక్కిపడి "నోరుమూసుకో వెధవా!" అన్నాడు. తర్వాత వాడు అన్నమాట ఎవరైనా విన్నారేమోనని చుట్టూ చూశాడు. కాని అదృష్టవశాత్తూ ఎవరి పనుల్లో వారు కంఠదఘ్నంగా మునిగి వున్నారు. సారథి గుండెలనిండా గాలి పీల్చుకుని మళ్ళీ కాయితం మీద ఏదో వ్రాయటం ప్రారంభించాడు. చిరంజీవి ఆ బల్లపక్కనే కూర్చున్నాడు.

పదినిమిషాలు గడిచేసరికి ఆయన పని పూర్తిచేసుకొని కాయితాలన్నింటిని ఎక్కడివక్కడ సర్దేసి చిరంజీవితో 'లే, పోదాం' అంటూ వుండగా బుర్రమీసాల వాడొకడు అక్కడికి వచ్చి 'మిమ్మల్ని ఆఫీసరుగారు రమ్మంటున్నారండి' అన్నాడు.

ఆ బుర్రమీసాలవాడి మెడలో ఏదో బిళ్ళవుంది. వాడి నెత్తిన టోపీ వుంది.

సారథి చిరంజీవి నక్కడేవదిలి, త్వరత్వరగా ఆఫీసరుగారి గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఆఫీసరు సారథిని కూర్చోమని చెప్పి "కంగ్రాచ్యులేషన్స్, మిష్టర్ సారథీ! ఇవాళే కంపెనీనుంచి మిమ్మల్ని ప్రమోట్ చేస్తూ ఆర్డర్లువచ్చాయి. పని తొందరలో ఉండటంవల్ల ఉదయంనుంచి చెప్పడానికి వీలుపడలేదు" అంటూ ఆ కాగితాలు ఆయనకు అందించాడు. సారథి పొంగిపోయాడు. ఆయన ఎన్నాళ్ళనుంచే ప్రమోషన్ కోసం కాచుకుని వున్నాడు. ఆయన ఆనందం పట్టలేక ఆఫీసరుతో కరచాలనం చేసి ఇదంతా మీ చలవ అన్నాడు. ఆఫీసరు నవ్వుతూ "మరి మాకు ఏ డిన్నరో ఏర్పాటు చేయించండి" అన్నాడు. సారథి 'అలాగే' అంటూ ఇవతలికి వచ్చాడు. అప్పుడే అందరూ ఆయన్నుచుట్టేసి ఆ ఆర్డరు కాయితాలు చూస్తున్నారు. చిరంజీవికి ఆ గుంపులో వాళ్ళనాన్న కనిపించలేదు. వాడికి ఆదుర్దా ఎక్కువై 'నాన్నా' అని పెద్దగా కేకవేశాడు. సారథి ఇవతలికి వచ్చి వాణ్ణి దగ్గరకి తీసుకున్నాడు. తర్వాత ఆయన అప్పటికప్పుడే అందర్నీ టీపార్టీకి ఆహ్వానించాడు. ఆఫీసరు గారిని పిలిస్తే ఆయన "క్షమించు సారథీ! నేనీపూట వూరికి వెళ్ళాలి. ఇంటికిపోయి ఎన్నో సర్దుకోవాలి. మరేమనుకోకు" అన్నాడు.

అందరూ తమతమ కాయితాలన్నీ సర్దేసి తయారైనారు. చిరంజీవికి ఈ హడావిడి అంతా ఏమిటో అర్థంకాలేదు. అతడు వాళ్ళ నాన్న చెయ్యిమాత్రం వదిలిపెట్టలేదు. వాళ్ళలో చాలామంది చిరంజీవిని చూసి "మీవాడేనా?" అని అడిగి 'ఔన'నిపించుకుని వాడిబుగ్గలు నొక్కి నొక్కి వదిలిపెడుతున్నారు. శేఖరం వాణ్ణి ఎత్తుకుని 'అసలీవాళ వీడు రాబట్టే ఇది జరిగింది. ఇంటిదగ్గర వీణ్ని ఎప్పుడూ కొట్టి చంపుతూ వుంటాడండి దుర్మార్గుడు' అన్నాడు సారథి నుద్దేశించి. సారథి మళ్ళీ చిరంజీవిని దగ్గరికి తీసుకుంటూ 'వూరికే ఎందుకు కొడతానురా శేఖర్! ఎప్పుడూ ఏవో అల్లరిపనులుచేసి వాళ్ళ పిన్నిని ఏడిపిస్తూ దెబ్బలు తింటూ వుంటాడు' అన్నాడు.

అందరూ ఏదో హోటల్లోకి వెళ్ళారు. అక్కడ చల్లగావుంది అందరూ ఒక రూములో కూర్చుని ఏవేవో ఫలహారాలు తెప్పించుకుని తిన్నారు. చిరంజీవికి బల్లమీద వున్న జిలేబీ అందలేదు. అతడు లేచి నిలబడి వాళ్ళవంక చూస్తూ ఆ జిలేబి తిన్నాడు. అది తినేసరికి అతనికి మొహం మొత్తింది. అందరూ మరి కొద్దిసేపట్లో బయటకువచ్చి సారథికీ 'గుడ్‌బై' చెప్పి ఎవరిదోవన వారు వెళ్ళిపోయారు. సారథీ, చిరంజీవీ, శేఖరంగారూ ముగ్గురూ నెమ్మదిగా నడవటం ప్రారంభించారు. కొద్దిదూరం వెళ్ళిన తర్వాత చిరంజీవి "నాన్నా! స్నో పోడరు..." అన్నాడు. సారథి నవ్వి ఒక కొట్లోకివెళ్ళి స్నో సీసా ఒకటీ, పౌడరు డబ్బా ఒకటి కొన్నాడు.

ఇంటికి వెళ్ళేసరికి చిరంజీవికి మళ్ళీ భయంపట్టుకుంది. వాడు నాన్నగారి చేతుల్లోనుంచి స్నో సీసా పౌడరుడబ్బా తీసుకుని ఒక్క అంగలో యింట్లోకి వెళ్ళాడు. వాళ్ళ నాన్న శేఖరంగారితో మాట్లాడుతూ వాకిట్లోనే నిలబడ్డాడు.

చిరంజీవి ముందుగదిలోకి తొంగిచూశాడు. ఆ గది శుభ్రంగా కడిగివుంది. ఎక్కడా కిరసనాయిలు వాసనకూడాలేదు. అతడు వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళి 'పిన్నీ పిన్నీ' అని పిలిచాడు. గుమ్మంలో నిలబడి తల్లోపూలు పెట్టుకుంటున్న జానకి అతన్ని చూసి కోపంతో 'కాఫీ నీళ్ళయినా తాగకుండా ఎక్కడికి పోయినావో చెప్పు ముందు" అని గదమాయించింది. చిరంజీవి వెనక దాచిపెట్టిన స్నో పౌడరూ బయటికి తీశాడు ఆమె ఆశ్చర్యపోయి 'ఇవెక్కడివీ? అని అడిగింది. 'నాన్నగారు' అన్నాడు చిరంజీవి.

ఇంతలో వాళ్ళ నాన్న 'హల్లో జానీ!' అంటూ లోనే వచ్చాడు.

జానకి మొహం ముడుచుకుని "ఛీ! జానీ ఏమిటి? పెంపుడు కుక్కలను పిలిచినట్టు!" అన్నది. సారథి కూర్చుంటూ "అయితే స్నోలూ పౌడర్ల కోసం ఆఫీసుకు కబుర్లుపెట్టడం ఎక్కడ నేర్చావు?" అని అడిగాడు. జానకి ఆశ్చర్యపోయింది.

చిరంజీవి నెమ్మదిగా వాకిట్లోకి వెళ్ళాడు. గోడమీదుగా సేతు ముఖం కనుపించింది. వారిద్దరూ నిశ్శబ్దంగా ఒకరినొకరు చూసుకున్నారు. ఒక్క నిముషం గడిచేసరికి వంటియింట్లో నుంచి కేక వినిపించింది. చిరంజీవి నెమ్మది నెమ్మదిగా నడిచి లోపలికి వెళ్ళాడు.

సారథి వాణ్ణి దగ్గరకు తీసుకొని వాళ్ళో కూర్చోబెట్టుకుని గడియారం అద్దం పగలగొట్టావా? అలా వస్తువులను పాడుచేసుకుంటారా ఎవరైనా? తప్పుకదూ. రేపు దానికి మరో అద్దం వేయించి బాగుచేయిస్తాన్లే! అన్నట్టు యిందాక ఎండలో నడచివొచ్చావు కదా కాళ్ళు కాలలేదూ? రేపు బజారుకుపోయి నీకు చెప్పులు కొంటానులే. నువ్వు కాఫీ తాగలేదని పిన్ని చెప్పిందే! ఇవిగో తాగు." అన్నాడు. చిరంజీవి 'అమ్మయ్య' అనుకున్నాడు. పిన్ని మాత్రం 'ఏదైనా అతి పనికిరాదు" అన్నది. తండ్రి నవ్వాడు. చిరంజీవి కూడా నవ్వాడు. అప్పుడే యింట్లోకి వచ్చిన సేతుకూడా నవ్వాడు.

29-6-60 - ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక ♦

♦ ♦ ♦

నీళ్లు

"దీన్నిండా తప్పులే... మళ్ళీ వ్రాసుకురా... నీకు తెలియకపోతే నీ సీనియర్‌ని కన్సల్టుచెయ్యి. మరో అరగంటలో యిది కావాలి..." అన్నాడు ఆఫీసరు. జోగినాధం అంతకుముందు తయారుచేసిన డ్రాఫ్టు మళ్ళీ అతని చేతికి అందిస్తూ.

జోగినాధం వినయంగా "అలాగేనండి" అంటూ ఆ కాగితం అందుకున్నాడు. గది దాటి యివతలికి వచ్చేసరికి అక్కడే లోపలికి వెళ్ళేందుకు కాబోలు నిరీక్షిస్తూ నిలబడివున్న కుసుమ అతనికి కనిపించింది. ఆమె ఆఫీసురుగారి మాటలు వినేవుండాలి. అందుకు నిదర్శనం ఆమె అతనివంక చూసి నవ్విన నవ్వు.

ఉమాపతి తన సీటులో తీరికగా కూర్చునివుండి కళ్ళెగరవేసి "ఆ కాగితం మళ్ళీ నీ చేతుల్లోకే వచ్చిందేమిటయ్యా మహానుభావా?" అని అడిగాడు.

జోగినాధం మొహం తుడుచుకుని సిగ్గుపడుతూ "దీన్నిండా తప్పులున్నాయి... మళ్ళీ రాసుకురమ్మన్నారు" అని చెప్పాడు.

ప్రక్కనే కూర్చుని ఏదో ఫైలు తిరగవేస్తున్న లక్ష్మీపతి తలయెత్తి చూసి "ఉద్యోగంలో చేరి నెలాపదిహేను రోజులేకదా అయింది? ఏవో చిన్నచిన్న తప్పులుంటే తాను దిద్ది టైపిస్టు కివ్వగూడదూ? అంతా హోషలే బ్రదర్... ఆ కుర్చీ అటువంటిది" అన్నాడు.

ఉమాపతి "సరే... ఇకనేం? ఆ కాయితం యిలా తీసుకురా... గబగబా ఏదో గిలికి యిచ్చి త్వరగా బయటపడిపోదాం... అన్నట్టు యివాళ సినిమా ప్రోగ్రాం కూడా ఉంది" అన్నాడు.

జోగినాధం ఆ కాయితం ఉమాపతికి అందించి అతని ముందు కుర్చీలో కూర్చుని "మీ యిద్దరూ సినిమాకు వెడుతున్నారా?" అని అడిగాడు.

ఉమాపతి, లక్ష్మీపతి వంక చూశాడు. లక్ష్మీపతి కూడా ఆ ప్రశ్నవిని జోగినాధంవైపు చూశాడు. అతడు విసుగుతో జోగినాధాన్ని ఉద్దేశించి "నీ ప్రవర్తన నాకేం నచ్చడంలేదోయ్... మనం ముగ్గురం ఒకే రూములో ఉంటూ ఒకే హోటల్లో భోజనం చేస్తున్నాము... అయినా నువ్వు అదేమిటో అంటీ అంటనట్టు ప్రవర్తిస్తూవుంటావు. మొన్న నొకసారి కూడా యిలాగే సినిమాకు పోదాం రమ్మంటే రానంటే రాను పొమ్మన్నావు. అలా స్నేహపూర్వకంగా అడిగినప్పుడు మొహంమీద కొట్టినట్టు రాను పొమ్మంటే ఎలా వుంటుందో ఆలోచించావా?" అన్నాడు.

ఉమాపతి "ఎందుకులే బ్రదర్! అతని తీరు తెలిసివచ్చింది కదా! ఇక యేమీ మాట్లాడక వూరుకో" అని తాను పనిలో మునిగిపోయాడు.

జోగినాధం యిరుకునపడ్డాడు. అతికష్టం మీద గొంతు పెగుల్చుకుని "క్షమించండి" అనగలిగాడు. ఉమాపతి వినిపించుకున్నట్టులేదు.

మరో అయిదు నిముషాల్లో ఉమాపతి తాను తయారుచేసిన కొత్త డ్రాఫ్టు జోగినాధం ముందుపడేసి లేచినుంచుని జేబులు సర్దుకుని లక్ష్మీపతి నుద్దేశించి "త్వరగా తెమలవోయ్" అన్నాడు. లక్ష్మీపతి ఫైలు మడిచి అవతలపడేసి "నేను సిద్ధమే" అంటూ లేచి మళ్ళీ